

Parlamento y revolución

No hay espectador o actor del Parlamento, que intimamente, no sienta, en algún instante, un poco de remordimiento por cierto espontáneo impulso, aparentemente frívolo, que descubre en sí mismo. Me refiero a aquel impulso que le hace enhechar fatalmente, en la tribuna de espectador o en el escaño de actor, la sesión tumultuosa que se califica de "divertida", y le hace bostezar durante la sesión documentada o política que se califica de "aburrida". Hay quien se obstina en disimular hipócritamente esta preferencia, de frívolo aspecto; pero la realidad es que si los pases de tribuna y aún las actas, se cotizaran alcanzarían precio mucho más alto el día en que se anunciase el lanzamiento del vaso de agua, que no el día que se anunciase la más competente explicación del problema de la naranja de Levante.

¿Es esto, pura y simplemente, testimonio de la mala y viciada naturaleza humana que tiende siempre a lo peor? ¿Es, más concretamente, síntoma de nuestra pobre y menudada conciencia civil? Ni una cosa ni otra. Es algo más profundo. Es sencillamente signo de la fina y espontánea tendencia del espíritu humano hacia la armonía.

Lo grotesco, lo deforme, lo ridículo, es siempre, en definitiva, según un elemental principio de Estética, expresión de una inarmonía esencial. Esta inarmonía, fuente de lo grotesco y ridículo, puede darse entre mil términos; pero una de las formas más corrientes, catalogada por los estéticos, es la que se da entre el ser y la operación; entre el sujeto y la actividad que realiza. Las tres cuartas partes de las guirnaldas grotescas que, corren por capiteles y cornisas románticas o renacentistas, son producto de esta inarmonía, fecunda en derivaciones hilarantes el burro leyendo música, el murciélago bebiendo cerveza.

Pues bien, la armonía entre el ser y la operación, no se da en el Parlamento más que cuando vocifera tumultuosamente; por eso el espíritu humano se complace en verlo así y se siente defraudado en caso contrario. Un Parlamento es, por esencia, una criatura revolucionaria: hija de la Revolución, he-

chura de la Revolución. Por eso está bien cuando hace Revolución. La asamblea de cuatrocientos señores en un hemicycle rojo, tiene siempre sustancia de convención. Por eso cuando en lugar de chillar, se dedican a hablar monótonamente de carbón de Asturias, fatalmente se produce la sensación de inarmonía entre la operación y el ser, fuente del ridículo. El Parlamento hablando serenamente de cosas serias es el burro leyendo música o el murciélago bebiendo cerveza.

Y es que una Revolución no es nunca, como creo ingenuamente el siglo pasado, una actividad saludable de avance y tránsito, que crea formas nuevas que se consolidan, luego en un estado más avanzado y próspero de cosas. No; una Revolución no es nunca más que una actividad eruptiva que se consume en sí misma, y no desemboca jamás en creaciones consolidadas, nuevas y progresivas. Las formas que crea la Revolución, no tienen más sustancia que la revolucionaria. Duran lo que la Revolución dura, en estado más o menos latente. Cuanto perdura de la Revolución francesa, por ejemplo — asambleas, dogmas, democráticos — no son más que formas revolucionarias que aún subsisten. Las Revoluciones no crean nunca Historia, sino detienen el curso de ella. Todo Parlamento sigue siendo una asamblea revolucionaria sublevada contra los valores eternos de la autoridad, la jerarquía y la competencia.

Todo esto que es evidente a poco que se estudie un poco, el espíritu humano lo percibe con una confusa seguridad. Por eso cuando vé a un Parlamento razonando sobre el problema triguero, siente una vaga sensación de ridículo. Porque comprenden que la amalgama de cuatrocientos ciudadanos nombrados por turbias masas electorales, no están hechas para hablar del trigo, como el murciélago no está hecho para beber cerveza. En cambio, cuando lo vé chillar en tumulto, siente la vaga sensación confortante de haberlo encontrado en sí mismo, dentro de su frágil y provisional naturaleza de criatura de Revolución.

JOSE MARIA PEMAN

Per l'autonomia, pel dret i per l'economia de Catalunya

La llei de contractes de conreu

El dia 12 del passat mes, el Butlletí de la Generalitat de Catalunya ha publicat la llei de contractes de conreu votada pel Parlament.

Es una llei atemptatòria al dret comú, que desconeix arbitràriament la força obligatòria dels contractes. Es una llei perturbadora del règim jurídic de Catalunya. Es una llei que ataca el dret de propietat, amb l'expropiació de parcel·les de finques rústiques, destruint la unitat d'explotació agrícola, desvaloritzant la propietat i tractant el crèdit. Es una llei destructora de l'economia agrària de Catalunya. Es una llei que estableix unes juntes arbitrals que no ofereixen garanties d'imparcialitat i de justícia. Es una llei demagògica que, obrint un nou període de revisions de contractes, encén la guerra civil en el nostre camp i enverina les discòrdies.

I per damunt de tot això, és una llei inepta, confusa i contradictòria, que no ha satisfet ni els conreadors ni els propietaris. Manca de del tecnicisme més elemental, porta l'empremta de les conveniències de partit i dels compromisos electorals que han imposat cada un dels seus preceptes. Es certament colorós per a nosaltres, catalans, que una llei així doni la mesura de la capacitat i del sentit patriòtic del Govern i de la majoria esquerrana del primer Parlament de la Catalunya autònoma. Són, però, més doloroses encara les seves conseqüències inevitables i immediates.

Arreu de la nostra terra han sorgit clams de protesta. Els interessos ferits i els drets desconeixuts tendeixen a buscar empar als organismes del poder central, iniciant-se en part del nostre poble un moviment de decepció respecte al rè-

gim autòmic. I, com és natural, a Madrid sorgeixen altres veus que responen, amb oferiments i afalacs, a la protesta catalana.

¿Que cal fer davant d'aquest estat de coses? ¿Podem i devem els catalanistes de sempre creuar-nos de braços i consentir que es consumi la desnaturalització del nostre dret, la ruina de la nostra economia, al desercit de l'autonomia i amb ell l'afebliment de l'esperit catalanista?

Evidentment, no. I perquè no podem ni hem de consentir-ho, el Consell general de Lliga Catalana, en la seva darrera reunió, va prendre acords encaminats a evitar l'estrall irreparable que l'actuació de l'Esquerra causaria, si prevalgués, en el patrimoni espiritual i material de Catalunya.

Amb aquesta orientació, la primera cosa és procurar que quedi delimitada clarament l'esfera de jurisdicció i de competència dels organismes de l'Estat i del poder autònom de Catalunya perquè uns i altres actuïn amb la plena independència. Aquesta delimitació marcarà clarament el camí a seguir. En l'exercici d'aquelles facultats atribuïdes plenament a la Generalitat, els catalans no tenim altre recurs contra les lleis que dicti i els actes de govern que realitzi, que l'apel·lació a l'opinió pública de la nostra terra. Però si la Generalitat ultrapassa les seves facultats, contra les extralimitacions que cometí hi ha, a més, el recurs d'inconstitucionalitat com existeix també contra les lleis que dictin les Corts de la República.

Ara bé, aquesta delimitació de jurisdicció i de competència no pot fer-la ni el Govern, ni les Corts de la República, que estan sotmesos, igualment que el Govern i el Parlament de la Generalitat, a la jurisdicció — decisiva en aquesta matèria — del Tribunal de Garanties Constitucionals. Aquest és l'únic òrgan adequat per a resoldre els conflictes que sorgeixin, tant si la invasió d'atribucions ha estat comesa per l'Estat, com per la regió autònoma. I pot fer-ho sense que en pateixi la dignitat ni la independència d'un i altre, perquè el Tribunal de Garanties, no és un òrgan foraster i superposat, sinó que constitueix una peça essencial de coordinació i de garantia en les relacions entre l'Estat i la regió autònoma.

No representa això cap minva de la nostra autonomia.

Quant al respecte que ha de mereixer de tothom el nostre Estatut, perquè sols complint estrictament els preceptes constitucionals del nostre règim s'obté l'autoritat necessària per a exigir als altres el mateix respecte.

Quant a l'extensió de facultats de la Generalitat, perquè no pot de menar-se als catalans que secundin i recolzin els intents de traspasar els límits de l'Estatut, en aquells casos en els quals l'extraterritorialitat no és feta al servei d'una aspiració unànime de la nostra terra sinó que representa la imposició violenta d'un criteri de partit que vol subordinar a les conveniències d'uns quants el dret i l'interès superior de la nostra terra.

En aquesta actuació partidista i arbitrària dels organismes de Govern de la Generalitat és on radica el veritable perill per a la nostra autonomia. Per a defensar-la contra els enemics de fora i contra els enemics de dins actuarà avui com sempre Lliga Catalana amb la màxima intensitat i decisió.

(De "Aires de la Conca")

NOMBRAMIENTOS ECLESIASTICOS

Su Eminencia el señor Cardenal Arzobispo, ha tenido a bien firmar los nombramientos de Provisor y Juez Metropolitano a favor del M. I. señor doctor don José Brú. Secretario de Cámara y Gobierno, al M. I. señor doctor don Magín Albaigés. Prefecto de Estudios del Seminario Pontificio, al M. I. señor doctor don Salvador Rial.

NOTICARIO BREVE

- Todavía no se sabe dónde está Machado.
- Se descubre en el Camagüey un complot contra Mendieta.
- El Gobierno francés deshace toda la obra política de los Sindicatos de Funcionarios. Con tal motivo los Sindicatos de Correos pierden toda intervención en los nombramientos de jefes.
- Arrecian los ataques contra el catolicismo en Alemania. Se excita a los jóvenes y se suspenden las "Hojas Parroquiales".
- Bergery, que representaba en Francia el frente común antifascista, ha sido derrotado.
- La Papelera Española ha ganado cerca de siete millones, percibiendo los accionistas el diez por ciento de dividendo.
- Los diputados de Acción Popular protestan por la voladura de la Cruz del Cardenal Cisneros.
- En Zaragoza la situación sigue sin mejorar.
- El general Gil Yuste ha sido arrestado por hacer determinadas apreciaciones sobre la amnistía concedida a los ministros.
- Dice Largo Caballero que en el Congreso van a ocurrir cosas muy desagradables.
- Ha cesado el paro en Valencia.
- Lerroux da cuenta al Parlamento de la crisis.

FIIATE, LECTOR

- ...en la ridiculidad en que ha caído la fiesta del 1.º de Mayo.
- ...en que el Comisario de Orden público pasó ciertos avisos a sociedades recreativas pidiendo no despacharan consumaciones a los que no fuesen socios.
- ...en que nadie puede explicarse semejante coacción como no sea porque quiso complacer a cierto número de dueños de café.
- ...en que se colocaron algunas banderas por aquello de ¿qué haces Vicente...?
- ...en que no fué la Lliga la última que enarbó la bandera.
- ...en que muchos observaron que la sinceridad brotaba a chorros en forma de cascada por la cabeza del asta.
- ...en que ha sido muy comentado que se paralizase el servicio de Telégrafos.
- ...en que ahora resulta que la estrella no simboliza el separatismo.
- ...en que los partidos nacionalistas tienen la palabra o para corroborar lo que dijo el alcalde de Barcelona o para rectificarlo.
- ...en que en Inglaterra se celebran 500 mitines fascistas semanales.
- ...en que se nos dice que el señor comisario de Orden público considera en el mismo plano a los de la F. A. I. y los tradicionalistas;
- ...en que se anuncia un concurso entre los "rabassaires" para que expliquen que es el "fascismo";
- ...en que el mitin del domingo, después de propinar un vapuleo a l'Esquerra, terminó con un muera el fascismo y un viva a la dictadura del proletariado;
- ...en que si no estamos locos de rematé, nos falta poco.

El aplec tradicionalista de Poblet

El día 20 de Mayo, Dios mediante, se celebrará en Poblet un aplec organizado por la Junta provincial tradicionalista. A tal fin se están organizando varios trenes especiales y gran número de autobuses para trasladar a Poblet a los correligionarios y simpatizantes de toda Cataluña.

Durante el aplec se celebrará un importante mitin, en el que harán uso de la palabra don Juan Soler talán; don Juan Travería, alcalde Saner, director de "El Correo Catalán"; don Juan Vich; la ilustre propagandista y elocuentísima oradora señorita María Rosa Urraca Pastor y los diputados a Cortes don Joaquín Bau,

con Esteban Bilbao y el conde de Rodezno, jefe de la minoría tradicionalista.

Cuantos deseen inscribirse para asistir a los actos de dicho aplec, pueden hacerlo todos los días, de 4 a 6 de la tarde, en el Círculo Tradicionalista, siendo el precio del viaje 5'50, comprendida la visita al monasterio, guías, etc.

El periódico católico es luz y guía. Sin él no se puede caminar. La sociedad moderna ha acumulado tantos obstáculos en el camino, que no hay medio de salvarlos sin ese consejero leal, experimentado, que, día tras días, sin fatigarse jamás, va señalando los peligros y conoce la profundidad del abismo. Qué crimen el de los católicos que abandonan a su periódico...

VIDA RELIGIOSA

SANTORAL

Sants Alexandre I, Evenci i Teòdul, màrtirs, i Juvenal, bisbe i confessor.

Missa del dia

De la Invenció de la Santa Creu

Doble de segona classe.—Ornaments vermells.

Vinguda la pau de l'Església, després de tres segles de persecucions, per l'edecte de Constantí, els cristians demostraren gran afecte pels llocs i instruments de la Redempció del món. La piadosa mare de l'emperador, santa Elena, anà a Jerusalem i prengué a son compte cercar la Creu del Salvador. Després d'enderrocar els temples gentílics alçats en els Llocs Sants, féu excavacions al peu del Calvari, i el 14 de setembre de l'any 326 pogué veure reparèixer el Sant Sepulcre i, colgades en una cisterna, la Creu del Redemptor i les deis dos lladres. L'arbre sagrat fou reconegut per la curació d'una dona al seu contacte, i aquesta autenticitat fou confirmada encara per altres prodigis i miracles. Amb la Creu foren també trobats el rètol de la crucifixió i els claus. La santa emperadriu envià una part de la Creu a Roma, on és venerada a l'església anomenada de santa Creu de Jerusalem; altra part a Constantinoble, i la tercera restà a Jerusalem, on féu edificar, per ésser-hi venerada, una església. Aquest darrer fragment fou robat pels perses i recobrar per l'emperador Hesadi, qui el restituí amb gran solemnitat a Jerusalem el 3 de maig de 628. Molts pobles anhelaren la participació de la preciosa reliquia. França l'obtingué per mitjà de la seva reina Radegundis, i a la seva arribada Venanci Fortunat compongué el famós himne "Vexilla Regis prodeunt" que es canta a l'adoració de la Creu el Divendres Sant. Gairebé totes les esglésies en posseeixen alguna partícula.

Missa per a demà

De la Octava de la Mare de Déu de Montserrat

Doble.—Ornaments blancs.

QUARANTA HORES

Se celebren a l'església de Sant Domenec, essent les hores d'exposició de les vuit a les onze del matí, i de tres quarts de quatre a dos quarts de vuit de la tarda.

El dia 4 començaran a l'església de les G. R. C. Descalces.

CULTES PER AVUI

CATEDRAL.—A les nou, Prima, cant de les Lletanies, benedicció del terme amb la Vera-Creu, cant del "Regina cœli" i missa conventual.

Capella de la Mare de Déu del Claustre.—A les set, missa i mes de Maria tots els dies.

SANT JOAN.—Misses a les sis, set, vuit i dos quarts de nou.

SANT JOAN.—A les deu, amb

motiu de la festivitat del dia, festa de Santa Creu, Ofici solemne amb ministres.

SAGRAT COR.—Tarda, a les set, Exposició de S. D. M., Rosari, Hora Santa, mes de Maria, sermó i reserva.

SANT DOMENEC.—A les vuit, missa d'exposició. A dos quarts d'onze, de reserva.

Tarda, a tres quarts de set, mes

Cuideu - vos l'estómac
perquè és la base de la vostra salut

Jo vaig patir com vos, però em va

curar el

DIGESTÒNICO

del Dr. Vicente
ES VEN A LES FARMACIES

de Maria, Rosari, Trisagi, Lletanies dels Sants, benedicció i reserva.

SANT FRANCESC.—Tarda, a dos quarts de sis, Rosari i novena a la Mare de Déu de Montserrat.

Catecisme tots els dies a les sis al Casal.

CULTES PER A DEMÀ

Primer divendres de mes

Dedicat al Sagrat Cor de Jesús

CATEDRAL (Capella de la Mare de Déu del Claustre).—A les set,

missa, mes de Maria i exercici del primer divendres dedicat al Sagrat Cor de Jesús.

SANT JOAN.—A les vuit, missa de comunió general amb plàtica preparatòria.

SANT FRANCESC.—Tarda, a les tres, Via-Crucis. A dos quarts de sis, Rosari i novena a la Mare de Déu de Montserrat.

SAGRAT COR.—A dos quarts de vuit, missa de comunió general, practicant-se els exercicis propis del dia.

CARMEN.—Durante la missa de ocho, ejercicio propio del día y cantos.

Tarde, a las seis y media, exposición, rosario, ejercicio del primer viernes, letanias cantadas, motete,

sermón por el Rdo. P. Gonzalo de la Virgen del Carmen, reserva e himno final.

ENSENYANÇA.—A dos quarts de vuit, missa de comunió general.

Tarda, a dos quarts de sis, Exposició, Rosari i exercici del primer divendres al Sagrat Cor.

SANT ANTONI (PP. Caputxins).—Tarda, a les set, després del mes de Maria s'exposarà Nostramp i consagració al Sagrat Cor de Jesús.

SANT DOMENEC.—Tarda, a les sis, Exposició, Rosari, Trisagi, mes de Maria i reserva.

DESCALCES.—A les vuit, missa d'exposició, a dos quarts d'onze de reserva.

Tarda, a tres quarts de set, Rosari, Trisagi, benedicció i reserva.

MES DE MARIA

MATI

CATEDRAL.—Durant la missa de set.

Capella del Santíssim.—Durant la missa de vuit. Festius, dos quarts de vuit.

Capella del Claustre.—Durant la missa de set.

SANT JOAN.—Durant les misses de sis i vuit.

SANT FRANCESC.—Durant la missa de vuit.

TRINITAT.—Durant les misses de dos quarts de set i vuit.

SANT MIQUEL.—Durant la missa de dos quarts de vuit.

SAGRAT COR.—Durant les misses de sis i vuit.

CARME.—Durant la missa de dos quarts de vuit.

HOSPITAL.—Durant la missa de dos quarts de set.

MERCE.—Durant la missa de sis.

GNES. C. TERCIARIES (Vetlla).—Durant la missa de set.

TARDA

SANT JOAN.—A dos quarts de set.

SANT PERE.—A les cinc. Festes a dos quarts.

SAGRAT COR.—A les set. Festes a dos quarts de set.

CARME.—A dos quarts de set.

SANT ANTONI (Caputxins).—A les set.

SANT DOMENEC.—A les sis.

JESUS MARIA.—A dos quarts de cinc.

TERESINES (Rambla, 89).—A tres quarts de cinc. Festes, a les sis.

SAGRAT COR (Augusto).—A dos quarts de sis.

SANT MIQUEL.—Festes, a dos quarts de set.

Es el moment de contractar el segur contra

Incendi

Robatori

Saqueix

Destrucció

i demés pèrdues derivades del

MOTI I REVOLTA

Primes reduïdes

LA PREVISIO NACIONAL

FILIAL DE

LA CATALANA

Comissionat principal

St. Miquel, 21

S. Vallvé

Telef. 558

mes i millor

Suplement de "LA CRUZ",

Núm. 6

DIJOUS, 3 de Maig de 1934

Redacció i Administració: Armanyà, 11, baixos. TARRAGONA

SOTA EL GUIATGE DE LA JERARQUIA

Lletra al Consiliari General de la F. J. C. amb motiu del Primer Congrés General

Dr. Albert Bonet.

Estimat Dr. Bonet: De bon grat concedeixo la benedicció que em demana en l'avinentesa de celebrar el Primer Congrés General de la Federació de Joves Cristians de Catalunya.

Desitjo de debó i demano a Déu que l'encert presideixi totes les deliberacions i conclusions i que l'entusiasme dels congressistes, tan propi de joves ardits i catòlics, no sigui una cosa fugissera esvaïda amb la festa, sinó que es tradueixi pràcticament en una constant i ferma actuació en el camp de l'Acció Catòlica, sempre disciplinada i amatent a les directrius, orientacions i ordres de la Jerarquia, sempre generosa i disposada a fer obra de germanor i d'harmonia amb tots els sectors que treballen dins l'apostolat jeràrquic, sempre freturosa d'un major perfeccionament individual i col·lectiu i sempre arborada d'un sant afany d'amarar de l'esperit cristià totes les activitats de la vida en qualsevulla de les seves manifestacions.

Ben efusivament beneixo a vostè i als Congressistes tots.—Signat: F. CARD. VIDAL I BARRAQUER.

A la celestial Patrona de la F. J. C. de C.

LA VERGE DE MONTSERRAT

RECONEGUTS

per la benedicció

DEL Primer Congrés celebrat a Barcelona

els dies 22 i 23 d'abril de 1934

QUI SOM

Gràcies a la complaença de Déu en primer terme, a les oracions de molts i a l'esforç i entusiasme i abnegació de la nostra joventut admirable, el Primer Congrés de la Federació de Joves Cristians de Catalunya celebrat els dies 22 i 23 d'aquest Abril a Barcelona, constituï un èxit tan indiscutible que no és una sola veu la que s'ha alçat a proclamar la data d'aquest Primer Congrés, com una data que restarà memorable, ci més, divisòria en la història religiosa del nostre poble. Llegiu la premsa, escolteu els afortunats testimonis presencials d'aquelles apoteòsiques manifestacions d'espiritualitat, fresca perquè és de joventut, flairosa per ésser de la flor de la vida, i no sentireu sinó un crit: pas a la novella organització de la nostra joventut; que ella porta traça de reconquerir la terra pel Crist.

Qui som? Som joves que sentim el doble orgull de Cristians i Catalans i la doble responsabilitat de portar títols de glòria tan excelsa. L'ambient de recristianitzar la Pàtria és ella que ens vent.

Qui som? Som joves que volem moure'ns dins dels quadres de l'Acció Catòlica, perquè la sabem l'única eficaç, al marge de tota política, i treballar en transformar-nos i per medi de nosaltres el món, freturosos de menar-lo a estats de major perfecció, de més finor i de més benestar, de més justícia i de més amor, que hi regni la pau, que abundi la joia. Volem procurar l'alegria de la vida, la sana alegria de la vida, que únicament pot brotar d'una consciència cristallina.

Qui som? Som joves que tots els problemes ens preocupen: els problemes vitals de la civilització, els anutjosos problemes socials, els problemes íntims que les generacions immediates a la nostra insistien en colgar en les pregoneses de l'ànima i en passar-ne la pena a soles com si la tortura en l'obscuritat fos cap solució, com si d'aquella manera el repòs s'aconsegüís.

Qui som? Som joves que no podem comportar la perdició del company i enlloc de riure veient la tèrbola torrentada engolir-lo, li allarguem la mà salvadora. Som milicians del Rei Pacífic ben afilerats per arrebassar de l'enemic tots els captius. Som conqueridors i salvadors a la vegada.

Qui som? Volem redimir la joventut i volem bastir una nova Pàtria. Refem el món ingrati i trist. Som cavallers fidels del Crist.

Exultem tots en l'esperit. El Cristianisme i el Patriotisme sans, re-verteixen a Catalunya. El nostre llinatge de sants no s'ha acabat.

Les afirmacions solemnes de la F. J. C. de C.

Fragments dels discursos dels nostres capdevaners al Olímpia.

BLANCHI BOES

En exposar-vos aquest ideari nostre de Justícia social, ha de començar per una vindicació. En bellissims paràgrafs l'orador demostra, amb citacions i dades, la ingent labor social de l'Església a favor del poble, des de la seva fundació pel Diví Obrer, fins als nostres temps la idea de Religió es de tal manera inseparable de tota causa de justícia social, que amb raó diu un gran economista modern que ell n'osesca com els socialisme i el comunisme ataquen la religió, puix que si aquells no fossin per ells mateixos irrealitzables, una sola cosa es faria viables en la vida: un sentit d'amor d'abnegació sublim, de paternitat humana que els nostres adversaris no anomenaran religió per no fer cap concessió, però que ha d'ésser religió per fora.

I diu que cal vindicar aquestes glòries socials de l'Església perquè són combatudes pels enemics d'aquesta, els quals, amb vil calúmia velen presentar-la davant del poble com a enemiga de les seves lètitimes i justes espracions: la religió, diuen, és l'opi del poble, per la Religió cristiana, sinó una deformació sacrillega i grotesca d'una fe per excel·lència humana.

Però hem de vindicar també el nostre sentit, i les nostres tradicions socials, contra alguns que han fet més mal potser a les nostres creences que els seus adversaris declarats contra aquells que, passant per catícs, no atenen els justos clams dels obrers i creuen que amb la capa de la religió han de quedar ocults i impunes els crims de la seva supèrvia i el seu ego-

isme i després volen justificar-se, esmercen una part minsa dels seus guanys il·legítims en obres de beneficència, com si la caritat pogués cobrir la violació de la justícia.

I pitjor encara aquells que no sols no ajusten a la doctrina del Crist la seva conducta social sinó tampoc la seva conducta privada i amb l'exemple de llur immoralitat i corrupció perverteixen els costums del poble, i així després d'haver-li escamiat el pa del cos li roben l'honestat i la virtut, que són l'aliment de l'ànima.

Contra tots aquests nosaltres ens adrecem i els diem: sacrílegs, profanadors de la nostra doctrina, sacrílegs, si, que l'amistat que fingiu i la besada que doneu al Crist és tan hipòcrita i revoltant com la besada de Judas, que per una tassa d'or vengué la vida del Mestre! (Ovació).

PUIZ I HEBRARD

Quedi, doncs, ben fixat, i tant de bo fos d'una vegada per sempre, que la Federació és de caràcter apolític.

Primer: Per raó de la seva finalitat d'Acció Catòlica.

Segon: Per raó del sentit totalitari que aspira a infondre al seu moviment.

Tercer: Per raó de la seva mateixa actuació, i de la dels seus capdevaners. (Hi ha joves de tots els partits polítics.)

Quart: Per raó del mitjà directe de què es val la seva actuació: la formació integral del jove.

Sembla prou clar tot el que hem dit.

Jo he de dir-vos, doncs, que no deu ésser-ho tant, quan a malgrat que la nostra actuació de tres anys s'ha adaptat als punts argumentals

esmentats, no s'ha esvaït encara l'acusació que la Federació feia política.

¿Quina política feia la Federació, per quin partit es decantaven les seves simpaties?

Això, no ens ha estat possible d'aclearir-ho.

Mai per mai cap fet concret ha estat retret pels nostres acusadors, que vingué a fonamentar la seva acusació.

La inclinació, el partidisme de què se'ns ha acusat, ha depès sempre i en raó inversa, de la inclinació i del partidisme del nostre acusador.

La Federació accepta la responsabilitat plena dels seus actes.

El Consell Federal, en reivindicar una vegada més l'absolut apolíticisme de l'obra que regeix, declara amb tota solemnitat—amb una declaració que és colofó d'una rectilínia actuació de tres anys—que s'aixeca contra les falses acusacions, contra els emboscats de tot ordre, de dreta o d'esquerra, tant seval, i que la subimitat dels ideals de la Federació, aquests ideals de guanyar tota la Pàtria i tot el món per al Crist, aquests ideals als quals hem aportat tot l'entusiasme de la nostra joventut, als quals va vinculada la nostra vida tota, no han estat traïts fins ara, per un migrat ideal humà i material de política de partit. I suposa també el meu absolut convenciment que no poden ésser tampoc traïts en el futur de la nostra actuació, per tal com ningú no té dret a fer l'ofensa a la nostra gent de creure'ls—a l'igual que tants altres que han semblat vestals d'una religió, quan de fet no eren més que mercaders del temple—capaços de fer servir uns ideals pels quals estan disposats a donar si cal la vida, com a

escambell d'humanes ambicions; de fer servir la bandera de l'Església com a escambell per abastar profits materials que derivessin d'una actuació política: de fer servir la Creu del Crist com a palanca per a donar el triomf a un partit.

TARRES I CLARET

Senyors congressistes: Jo no sabria pas començar el meu parlament sense manifestar-vos la fe profunda que sent el meu cor, a causa de la fe retrobada per aquesta Federació, la qual obre els braços a tothom i estreny damunt el seu cor tots els que vulguin sumar-s'hi. El poble que batega a l'impuls de l'ideal, no aquell degenerat per l'odi, és aquest que és conduït per la Federació. Jo, poble, us saludo, i si pogués diria paraules d'amor a cada un de vosaltres individualment. Nosaltres, que hem lluitat per la fe, en veure aquesta sala tan magnífica diem: "Pas a la joventut vencedora; endavant, joves; Crist és nostre, Crist per la pàtria. La pàtria pel Crist. (Ovació.)"

El nostre poble, víctima dels desgavells soferts per tot el món, sotreguejat igual que tots els pobles, passa per una crisi moral; la moral està avui arrossegant-se pel fang d'un materialisme groller. I és que els homes no accepten la moral donada pel mateix Déu. Cal dir que un home que desconeixi Déu, pot resoldre problemes; però són uns mestres mutilats. La moral perquè sigui eficaç, cal que sigui eterna. La moral creada pels homes, és una moral fracassada.

¿Per què es produeix la caiguda, la bancarota de les valors morals? Perquè l'home desconeix Déu.

Nosaltres, que fem acció catòlica,

no podem desconèixer aquest fet. I quants de catòlics, o que es diuen catòlics, desconeixen el mateix Déu! Com aquella Samaritana, desconeixen el do de Déu, d'aquest Crist que vessà la sang per nosaltres. I nosaltres hem de fer possible que tothom coneguï aquest do de Déu. Els que creuen que Acció Catòlica és fer discursos, la desconeixen; el principi i el fonament dels nostres valors morals, és la coneixença del do de Déu. I si tothom el tingué el cerquí no hi hauria aquests joves ensuperbits, que no troben la pau enlloc. Heus ací el fonament dels nostres valors morals. Avui cal lamentar pertot arreu un esperit d'indisciplina, d'anticitadania, d'un poble enfangat i viciós, i la Federació de Joves Cristians vol treure del llot aquest poble. Recordeu que som forts i lliures perquè som castos, i no solament defensem la castedat individual, sinó la col·lectiva i la conjugal. Hi ha esposos que mutilen els fruits de Déu!

MILLET I MARISTANY

Quan parlem d'una ètica cristiana, parlem també d'una acció catòlica, perquè no es comprèn una ètica sense una acció, sense un treball. El nostre ideal religiós és saturar l'ànima dels nostres joves d'aquesta ètica cristiana i fer-los aptes després per a l'acció catòlica, i oposar-los a l'esperit actual de comoditat i apatia. Ètica cristiana, ètica social que és amor i caritat i treball i acció catòlica, a fi de portar a la pràctica aquest esperit de caritat; que l'ètica sola, no seguida de l'acció, seria una hipocresia més, i l'acció, sense l'ètica, una cosa impossible, fàcil a caure en els més terribles errors.

Per això el nostre ideal religiós, en ordre a donar satisfacció als nostres anhels espirituals s'adreça al més íntim, al més sagrat del nostre ésser. Necessitem de Déu, i a Ell anem per mitjà dels Sagraments; sentim profundament la seva atracció, sense ostentacions, sense propagandes, com a aliment essencial per al nostre esperit. Però vol dir això que, tancats en els clos dels nostres temples, hem de seguir la tradició del jove pietós, però acovardit davant la puixança dels enemics de l'Església? No, el temple de Déu és la casa de tots i té sempre els braços amorosament oberts, i si el poble no sent la seva atracció, nosaltres hem d'arribar al poble; per això, quan sortim del temple, plens de força espiritual, enrobustida la nostra fe, ens sentim capaços de caminar pels camins del seu cor. D'enfrontar-los tots. La pietat és el nostre aliment, és la nostra força, és la seguretat de la nostra constància, és el control de la nostra doctrina; sense pietat res no fóra possible. Però així com una ètica sense l'acció és una cosa incompleta, la pietat sense l'acció perd una gran quantitat de la seva eficàcia. La pietat, que ens denunciana el desinterès absolut que

necessitem perquè la nostra obra sigui generosament complexa; i l'acció, que fa de molt mal dir que comporta, ens porten a omplir de pietat tota la nostra joventut. Heus ací un altre aspecte del nostre ideal religiós. Ideal de conquesta, però ideal desinteressat de conquesta! Missioners dels esperits, valents a la lluita sense l'esperança de cap premi, de cap agraïment terrenal. **I.R. BONET**

Avui—diu—acomplim la primera gesta pública i és aquesta meravella que ha d'excitar aquest sentiment que no solament sento jo, si no que també el sent tot el Consell Federal.

I per què—pregunta—cal que sigui aquesta la nostra preocupació? Senzillament; perquè ningú no pot discutir ja la nostra existència. Perquè en realitat ja som una força i ningú no podria disposar dels destins futurs de Catalunya sense comptar amb nosaltres.

El present no és nostre. Això ja ho podeu veure. Els Palaus de Montjuïc han estat cedits als espiritistes i als anarquistes, però a nosaltres, no. Però puc afirmar, davant de la realitat, que sou vosaltres, que el futur ho serà. (Ovació.)

riable que pot contenir l'empenta revolucionària, que tant ve dels sindicalistes, anarquistes, socialistes i comunistes, com de la inèrcia i de la intransigència capitalista. El feiocisme, és una rectificació radical a unes deficiències de la nostra renaixença nacional. L'ambient popular diu contínuament que manquen homes, i el feiocisme pretèn formar homes de caràcter i de principis dins de l'exercici de l'atletisme cristià.

ENRIC PRAT DE LA RIBA I DACHS

(D'"El Matí".)

La persecució es ferma de triomf

Aquests joves cristians de Catalunya que han celebrat triomfalment llur primer Congrés han vist redreçar-se davant d'ells la rancúnia encalmada de les potestats i la ira explosiva de les capes vulgars de la secta. Han passat triomfalment entre dos focs sense ni un lesionat d'esperit. L'afirmació cristiana de la joventut ha ressonat com un càntic enmig de la gran ciutat. No un càntic de guerra. El nostre esperit catòlic renaixent ens mena, sense ni adonar-nos-en, a desar definitivament la imatgeria lèlica en la campanya per la restauració cristiana de la societat. Un càntic d'amor, de desig de perfecció interna, d'anhel de redempció pel dolor. La sang glatia per ésser vessada, no en la barreja monstruosa de la brega incivil, sinó en la immolació cruenta del sacrifici propi. Tenim ganes de vessar sang, però la nostra.

I quan es té aquest glatit al cor, quan del fons dels segles ens remunta, no pas la tristesa de les sancions eternes, pròpia dels cristians claudicants sinó el salmeig sagrat de les catacumbes, flairós a sang recent, aureolat amb llum interior de martiri, és inútil que els forts, els poderosos, els qui ho posen tot (tot) a una folla passió sectària, ens neguin els palaus de la ciutat.

Els joves cristians de Catalunya, que amb tant d'esclat i amb una elegància cristiana encara ací inédita han acabat la primera etapa de llur ruta triomfal, han d'encoratjar-se, més que per l'èxit de llurs mitings i de llurs concerts, més que per l'entusiasme de llurs oradors i de llurs masses, més que per la creixença de llur nombre, per haver merescut de Déu la condecoració de perseguits. És la ferma de la victòria. No hi ha cap ideal que arribi al Capitoli sense abans regar de sang l'arena del Colisseu. Déu enforteix amb la persecució abans d'exigir les grans responsabilitats del domini. Sols després d'haver dominat el dolor propi, podem comprendre i guarir el d'altri. I quan vegeu que els vostres perseguidors es multipliquen, penseu que es multipliquen les responsabilitats que la Providència us prepara. I llavors treballeu, estudiieu, santifiqueu-vos per fer-vos en dignes.

CARLES CARDO, Pvre.

(De "La Veü de Catalunya".)

L'esclatant manifestació de la nostra joventut cristiana

"Descobrim-nos, amics, davant la joventut que passa triomfant. Grat sia a Déu, Catalunya continua éssent. Perquè és cristiana.

La sentència del gran Bisbe vigatà ressona profètica a l'hora que totes les contrades pirals aboquen a la Metròpolis Catalana riuades de Joves Cristians per a celebrar llur magne Congrés."

"Catalunya creient, cal que enguegui les campanes i posi domassos als finestrals de tots els cors davant aquesta allau de joventut, llavor esplèndida d'avui i cèlules vives, demà, de la pàtria autènticament cristiana."

"Ara, mireu-la. No és una joventut vella, corcada, decrepita, tísica, sinó una joventut ardent, saniosa, plètòrica, atlètica.

Escolteu-la. No són ànimes escètiques, rebels, envilides ni abjeces, sinó ànimes que creuen que estimen, que pensen, que tenen ideals.

Joventut, sang nova, tota cristiana. No una joventut amb la pistola carregada, la tranca a les mans l'odi al cor i la revolta al cervell; sinó una joventut que, alta la testa i net el cor, no té altres armes ni altres forces per a conquerir el món que les armes i les forces pacífiques que li proporciona la drassana de l'Evangeli: la fe per cuirassa, l'esperança per estimul i la caritat, amb l'ham i el vesc llèpol de la qual, pesqui jovent per Crist en el mar social que són el secret que vivifica totes les coses ungides per l'alè de la gràcia."

ANGEL MARQUES.

El primer Congrés de la F. J. C.

Brillant i magne, apoteòsic, resultat per als joves cristians de Catalunya la celebració de llur primer Congrés. Tots els esforços dels organitzadors reeixiren, i l'èxit més esclatant ha palesat que hi ha joventut sana, no malejada per errònies i denigrants doctrines. Integren la Federació de Joves Cristians de Catalunya obrers manuals, pagesos, comerciants, estudiants, joves de carrera, dependents; tots els elements hi caben i tots treballen per la causa del Crist. Els actes religiosos, els cercles d'estudis i les reunions esportives són activitats dels feiocistes, els quals amb llurs esforços constants i perseverants, esperen guanyar i salvar la nostra Pàtria. I no hi ha dubte que ho aconseguiran, car dos anys i mig d'actuació han fruitat tan esplèndidament en els actes del primer Congrés que aquells deu mil joves, amb llur entusiasme, omplien el cor d'optimisme.

D'ESPLAI.

L'obra dels Joves Cristians ja és en maïxa

Ara més que mai ens calia, doncs, que totes les valors tradicionals, totes aquelles que donaren al nostre poble una fesomia inconfusible, fossin fervorosament exalçades. Si volem fer obra sòlida, cal corregir amb energia tot desviament del camí assenyalat per la nostra tradició. Hi pervindrem? Després d'aquest Conàres General de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, el meravellós esclat del qual ha inundat de resplendor la ment i el cor de tots els que hem tingut la inoblidable joia d'assistir-hi, ja no en podem servir el menor dubte. Nosaltres tenim la impressió que la data de celebració d'aquest veritablement incomparable aplec de joventuts catalanes, marca la fita inicial d'una nova renaixença. Mai no hem perdut la fe en l'esdevenidor de la nostra pàtria. Però ara, a més, ja ens sembla endevinar quin ha d'ésser l'instrument providencial de la nostra regeneració patriòtica. Estem segurs que Catalunya no ha de trigar gaire a experimentar la benèfica influència d'aquesta magnífica i imponent organització de joventut, quantitativament formidable, però incomparablement més formidable encara per l'elevació i plenitud del seu ideal, pel seu coratjós afany de fer de Catalunya un poble eminentment cristià i assegurar així—segons la dita profètica del gran Bisbe català Torras i Bages, el mestre per excel·lència de la nostra tradició—la nostra pròpia existència com a poble. L'obra dels Joves Cristians de Catalunya ja és en marxa i cap força humana no podrà deturar-la. Catòlics catalans, exultem. L'esdevenidor és nostre.

(D'"El Matí".)

Els atletes de l'esperit

Si en els anys del nostre record tractéssim de cercar a casa nostra un antecedent, potser únic, a aquesta institució novella i ja plètòrica de vida que s'anomena Federació de Joves Cristians de Catalunya, ben segur que no ens podríem estar de referir-nos a l'Obra dels Exercicis Parroquials. Si més no, aquesta obra va crear el clima espiritual propici a l'eclosió d'aquesta magna empresa d'enquadrament i de formació de les joventuts cristianes de la nostra terra. Obra de cristianització, obra d'apostolat, obra d'Acció Catòlica són tant l'una com l'altra; no és estrany, doncs que, coincidents com són en la finalitat, per bé que llurs procediments siguin distints, ens sembli descobrir una subtil relació entre elles.

L'organització de les joventuts cristianes de Catalunya és ja, venturosament, un fet assolit. En verificar aquest fet, mentre seguïem avidament les tasques del Primer Congrés General de la F. J. C. de C., ens venia insistentment a la memòria aquella pastoral que a començaments de l'any 1910 dictava, amb preclara saviesa, el gran orador que el poble català ha tingut al nostre temps, el Bisbe Torras i Bages, sota l'epígraf "L'Atletisme Cristià". I veïem en els milers de joves, provinents de totes les contrades de la nostra terra, que amb els ulls espurnejants de cristiana audàcia conqueridora desfilaven davant nostre, la ferma de formació d'aquells atletes que només pot formar el cristianisme, és a dir, la conformació de la nostra vida amb la de l'Home-Déu, perquè "Jesucrist és l'atleta típic".

MANUEL PUGES.

(D'"El Matí".)

Joventut Cristiana de Catalunya

Encara la nostra retina es resisteix a abandonar la imatge bellíssima i carregada de color de l'espectacle de diumenge passat, a Santa Maria de la Mar i al Teatre Olympia. Aquell imponent quadro que dibuixaven els milers de joves cristians, aplegats sota els peus de la Verge del bell temple barceloní i que, més tard, s'abrandaven en les grades d'aquell teatre immens, o encara al vespre es commovien en el Palau de la Música amb les harmonies del "Divendres Sant" de Nicolau, és un dels espectacles més reconfortants de la meua vida d'organització catòlica. Milers i milers de joves, vinguts de tots els indrets de Catalunya; actes en què l'espiritualitat brollava arreu; serenitat de vida plena, amb tot i el devesall d'entusiasme provocat per la joventut, han estat les característiques d'aquest Congrés memorable, que sens dubte ha estat una revelació per a molts, i ha constituït una lligó per a tots, dirigents i dirigits.

La revelació està a la vista. L'ànima del nostre jovent, generosa, brilleja al contacte amb l'esperit cristià etern, sobretot dins aquesta terra nostra marcada amb la seva empremta. I la lligó és la que altre cop deriva de la força social que donen la unió del sentit cristià amb el sentit català, ja que ambdues notes eren impossibles de destriar en el concert de voluntats dels set o vuit mil feiocistes que el dia 22 d'abril, vigília de Sant Jordi, abran l'aren la nostra Barcelona amb vides de festa i amb sentit de renovació.

Molts dels Consiliaris del jovent vinguts d'arreu de Catalunya, ens manifestaren que jamai en terra catalana no s'havia produït un despertar tan net i fogós com el provocat per la Federació de Joves Cristians.

(D'"El Matí".)

La F. J. C. de C. Jutjada per les més prestigioses firmes

La més bella realitat de la nostra Pàtria

S'ha celebrat a Barcelona el primer Congrés general de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Ha estat un èxit clar, rotund que ha posat de manifest la força que aquest moviment té ja per tot Catalunya. Obra estrictament i essencialment apolítica, ha d'ésser però tinguda en una especial estimació per tots aquells partits que creguin que la salvació de Catalunya ha de venir pel camí de la seva cristianització; i més, encara, pels que aspiren a realitzar aquesta cristianització per l'únic camí que la pot fer sòlida i duradora: el camí del convenciment que va de cor a cor i d'intel·ligència a intel·ligència sense confiar-se de cap altre mitjà humà; i més encara per aquells que estimen que l'acció catòlica no es pot fer eficaçment amb menyspreu de les realitats socials i nacionals del medi en què es desenrotlla. Cristians i patriotes, cercadors d'una justícia social, fortificats físicament i moralment, arriats d'una cultura veritable, els joves cristians, en deixar d'ésser joves i entrar en la plena activitat de l'home fet podran intervenir en la política, cada u des del partit i la formació que més li abelleixi amb una capacitat i una ciutadania fins avui inigualades. I aquest és un mèrit i un do que tot Catalunya ha de reconèixer i agrair a la Federació de Joves Cristians. Per això és més lamentable que en certs sectors de la política catalana s'hagi promogut contra els joves cristians una hostilitat incivil que s'exterioritza en fets vandàlics i bàrbares agressions. No és cap excusa a aquesta barroeria que els seus autors diguin que els joves cristians són feixistes. Al contrari, aquesta acusació, en que ningú que sàpiga llegir i escriure no pot creure, denuncia que darrera seu no hi ha res més que una enorme mala fe i poca als que són suggeridors fora d'aquell pla de lleial convivència en què es poden trobar i s'han

de trobar necessàriament tots els que honestament serveixin un ideal encara que això els tingui situats en les posicions més adverses i contraposades.

(D'"El Temps".)

Una esperança per a Catalunya

Catalunya necessita d'una regeneració espiritualista, d'ideal, de sacrifici i d'abnegació. Cal una ètica severa per als homes, i encarnar, així, en el poble, una ètica col·lectiva, de disciplina patriòtica, d'altruisme i de sacrifici pel bé comú.

El cristianisme és la doctrina que, purificant i enfortint l'ànima dels homes, els fa forts, rectes, honestos i idealistes, i posa la sòlida base de les grans obres col·lectives, ja exclusivament materialistes.

La Federació de Joves Cristians, forma cristians i catalans d'esperit, que són els que millor poden fer una Catalunya gran. És el seu deure formar un poble cristià i fort espiritualment, que no s'entrebanqui amb les petites passions d'interessos que han estat un gran mal per al nostre renaixement. així com perquè tinguin el coratge d'implantar l'ordre social i econòmic que pot portar l'harmonia, la justícia social i el benestar de la societat.

La pàtria no pot esperar res de cap dels que només veuen interessos econòmics i interessos materials; i dels que obliden que, en el fons dels problemes econòmics i socials, hi ha sovint problemes morals i qüestions de justícia social, que són decisius per a tenir un poble sa moralment, i socialment i políticament robust.

Les Joventuts de la F. J. C. són les que han de preparar, com ja estan fent ara, cristianitzant Catalunya, el camí de la justícia social. Són les que han de donar, amb les doctrines socials de Lleó XIII i Pius XI, llum social; i l'única força veritable que pot contenir l'empenta

La Presidència de la República té una assignació que representa **DOTZE VEGADES MENYS** que la té la Presidència de la Generalitat de Catalunya
El Parlament de la República, en relació als pressupostos té **VINT VEGADES MENYS** que el que té el Parlament de Catalunya.
El Govern de Catalunya en mans dels homes de l'Esquerra és un niu o vesper d'enxufisme. empleats i sous i sous i empleats.
Però també, als Ajuntaments de Catalunya, la Generalitat, només en brigades sanitàries, e's cobra més de 400.000 pessetes més que abans, sense que es sàpiga que fan aquestes brigades.
El deute de la Generalitat puja, puja... cap als núvols. Però el país, econòmicament, baixa, baixa... cap a la ruïna.

NOTAS LOCALES

Radio Tarragona

3 DE MAIG DE 1934

Emissió de sobretaula

A la 1'30: Obertura de l'Estació.

A la 1'35: "La Santa Espina" (sardana).

A la 1'40: "Las Cariñosas" (Blak-Ectom) i cançó índia.

A la 1'50: "Las de Villadiego" ha-lancera i copls de Ronda.

A les 2'00: Retransmissió des de Barcelona del Noticiari Phillips, amb noves de darrera hora d'arreu del món.

A les 2'10: "Caza en la selva Negra" (Voelker).

A les 2'15: "En un taller de Relojero" (Orth).

A les 2'20: Música variada.

A les 2'30: Tancament de l'Estació.

Emissió nocturna

A les 8'30: Obertura de l'Estació.

A les 8'35: "Per tu ploro" (sardana).

A les 8'40: Noticiari de Borse, Meteorològiques, Marítimes i Turisme.

A les 8'45: "Bromas de bandidos" (obertura).

A les 8'50: "Vals de Luxemburg".

A les 8'55: "Preludio" (Chopin), per Pau Casals.

A les 9'00: Retransmissió des de Barcelona de l'informació sobre el curs d'entrenament del boxador Max Schmelling.

A les 9'10: "Nocturn en Mi Bemol" (Chopin), per Pau Casals.

A les 9'15: Notes de Premsa.

A les 9'20: "Charla semanal" pel senyor Estellés.

A les 9'25: "Semiramide" (obertura), de Rossini.

A les 9'35: "Ay del Ay" (cançó espanyola), per Lázaro.

A les 9'45: "La Fiesta de San Antón" (duo), per Cora Raga i Marcos Redondo.

A les 9'50: "Juegos Malabares" (cançó del pajarito), per Blanca Asorey.

A les 9'55: "El Sombrero de Tres Picos" (fragment).

A les 10'05: Ballables.

A les 10'30: Tancament de l'Estació.

La festa del ridicol

Així pot titular-se la festa del primer de Maig. Tot resta tancat.

Els forasters no varen trobar hotel ni bar on menjar; els dispessers es van haver de contentar amb una bossa, com si anessin a fer un dia de camp. Ací som així, o ens empujem als nivells o ens arrastrem per terra. Evidentment és el seny català modern i esquerrà, perquè l'altre ha estat sempre molt diferent.

Un amic nostre ens deia que a Mataró la funerària es negà a l'enterrament d'una dona. En altres indrets de Catalunya es va prohibir que les minyones escombressin el carrer ni fessin els llits.

Fins el servei telegràfic restà parat, des de migdia. Tothom festa; tothom aburrint-se; tothom posant-se sota la dictadura socialista; tothom, en fi, fent el ridícul.

La nostra ciutat semblava un cementiri. Es veu que els socialistes tenen un concepte funerari de les festes.

Nosaltres tenim el màxim respecte al treball, però considerem una cosa ridícula, altament ridícula obligar a tots els ciutadans a celebrar una festa que no sent ni es respecta interiorment.

Augusto Serres

COMPRA - VENTA
Administración de fincas
DESPACHA: de 10 a 12
CARRETERA
BARCELONA 40
Telefono 467
TARRAGONA

GACETILLA

NOMBRAMIENTO

Nuestro estimado compañero en la Prensa y culto abogado, don Manuel Miró Espuglas, ha sido nombrado director de la "Caixa de Crèdit Agrícola i Cooperatives de Catalunya".
Enhorabuena.

Teodor Uebaria i Borja
PROCURADOR DELS TRIBUNALS
Ha traslladat el seu despatx i domicili, a
COMTE DE RIUS, 11, principal, 1.ª. - Telefon 171

PERDIDA

En Vigilancia darán razón de un bolso de señora que contiene dos llaves y un billete, obsequio de una Archicofradía de esta ciudad.

CONFERENCIA

Avui, a dos quarts de set de la tarda, tindrà lloc en el saló d'actes de l'Institut "Martí d'Ardenya" la quarta conferència del director i catedràtic d'aquell centre, En Vicens Feliu Egidio.
El tema a tractar és: "L'harmonia del treball".

DROGUERIA ROTG

- BAJADA PESCADERIA, 9 Ptas.
- Acete puro de oliva, finísimo. litro. .... 1'80
  - Id. id. id., primera, litro. .... 1'70
  - Id. id. id., segunda, litro. .... 1'60
  - Bacalao Libro, extra, kilo. .... 2'10
  - Garbanzos sauco legitimos, k. 2'00
  - Id. Málaga Superiores, k. 1'00
  - Judias muy finas "Riera", k. 1'10
  - Judias Barco, legitimas, kilo. 1'60
  - Membrillo blanco superior, k. 1'50
  - Nueces superiores, kilo. .... 1'30
  - Caldo "Eto" en cubitos, doc. .... 0'80
  - Jabón Pinta, trozo 1/2 kilo. .... 0'45
  - Jabón oliva, trozo 1/2 kilo. .... 0'45
  - Leche condensada Regina. .... 1'05
  - Sardinas varios tamaños desde. .... 0'40

SERVICIO A DOMICILIO

LOS EMPLEADOS MUNICIPALES

El sábado, día 5, llegarán a nuestra ciudad, hospedándose en el Hotel Nacional los miembros del Consejo de Administración de la Federación de empleados municipales de Cataluña, celebrándose al domingo siguiente el Congreso anual en el salón de sesiones del Ayuntamiento.

Una Guardiola de la CAIXA D'ESTALVI DE LA GENERALITAT pot ésser el seu ajut per a seguir estudis o per muntar un negoci; si es una nena, pot ésser el seu dot.

ANUNCIO

Varios amigos del Excmo. señor Obispo de Gerona se proponen trasladarse el domingo a la ciudad inmortal con objeto de presenciar la entrada del Excmo. doctor Cartañá.
Para facilitar la concurrencia de los que deseen asistir al acto, se piensa contratar un autobús el cual se irá de ésta el domingo, a las ocho de la mañana, para regresar por la noche.
Se admiten inscripciones en la Redacción de "LA CRUZ" hoy y mañana.

Antoni Segú

CORREDOR DE FINQUES

MENDEZ NUÑEZ, 21, Baixos
Telefons 748 R. i 748 X
TARRAGONA

PALOMA MENSAJERA

Don Pedro Gibert, con domicilio en el Hotel del Comercio, Rambla San Carlos, 11, tiene recogido una paloma mensajera que lleva en la pata un anillo con esta inscripción: núm. 328 - A - 32 - España.

Una Guardiola de la CAIXA D'ESTALVI DE LA GENERALITAT ha d'ésser la joia dels vostres fills. Acostumeu-los en la infantesa a l'estalvi quotidià.

VISITAS AL MUSEO DE LA FABRICA DE TABACOS

Durante el mes de Abril han visitado el Museo de la Fábrica de Tabacos, 4.097 personas.

MALETES

NECESSERS

BAGULS

ARTICLES D'ESPORT

Alta qualitat-Baix preu

CASA COCA

Comte de Rius, 7 - Tarragona

FUERZA MUSCULAR
VIGOR A LOS NERVIOS
ENERGIA CEREBRAL
PROPORCIONA EL PODEROSO JARABE DE

La falta de apetito, los estados consuntivos, la anemia y la debilidad general, desaparecen con rapidez, tomando este famoso reconstituyente, que está aprobado por la Academia de Medicina por su actividad y eficacia.

Es un regenerador que puede tomarse en todas las épocas del año.

No se vende a granel.

LAXANTE SALUD
Sueve eliminador del estreñimiento y de la bilis. Pídanlo en farmacias.

HIPOFOSFITOS SALUD

Associació de la Premsa

Demà, divendres, a les 10'30 de la nit, es celebrará al Teatre Tarragona, un festival organitzat per l'Associació de la Premsa, a favor de les colònies escolars.
Per a encàrrecs de localitats, dirigir-se al telefon núm. 309.

DE SOCIEDAD

Ha sido trasladado a Lorca, para asumir la dirección del Banco Español de Crédito en dicha plaza, nuestro particular amigo el señor Vicente Salvá, apoderado de la Su-cursal de esta ciudad.

Sentimos la marcha del amigo y le felicitamos por el ascenso.

Continúa enfermo de gravedad nuestro particular amigo don Juan Torres, gerente de la imprenta donde se compone nuestro periódico, al que deseamos un pronto restablecimiento.

Hoy, jueves, en el Colegio de Jesús María, las misas de 7'15 y 8'30, como también los ejercicios del mes de María, serán ofrecidas por las intenciones de doña Claudia Virgili de Guasch.

Las misas de mañana y el mes de María se ofrecerán a intención de doña Pilar Vilá de Veciana.

Por los señores Delcós y para su hijo Joaquín, abogado del ilustre Colegio de esta ciudad, ha sido pedida la mano de la bella y simpática señorita María Felisa Musté.

La boda se celebrará en el mes de octubre, habiéndose cruzado entre los novios valiosos regalos.

Ha experimentado una ligera mejoría en la enfermedad que le aqueja, la distinguida dama doña María de Orovio, viuda de Sanromá.

SARDANES

El Consell directiu del Foment de la Sardana l'Harmonia, per causes alienes es veié obligat a suspendre l'excursió a Lourdes de Castellot que tenia organitzada pel dia primer de Maig, acordant celebrar-la el proper diumenge, dia 6, amb el mateix programa i hora de sortida.

L'excursió del diumenge a despartat molt d'interés entre els excursionistes, que el Consell es veié obligat a adquirir un nou cotxe, per a donar cabuda a molts d'inscrits de nou.

Es prega a tots els inscrits, que si la nova data no és de la seva conformitat, poden passar per la Secretaria, Ateneu, de set a nou de la nit dels dies 3 i 4, per recollir el seu import, passat el divendres que daran inscrits de nou. — El Consell Directiu.

RESTAURANT BUENSUCESO

CALLE BUENSUCESO, NUMS 6 y 8 al lado de la Rambla de Canaletas y muy cerca de la Plaza de Cataluña. Se sirve a la carta a todas horas. BARCELONA

OPOSICIONES A TELEGRAFOS

INSTANCIAS HASTA EL 20 DE JUNIO
EDAD 16 a 24 AÑOS NO SE EXIGE TITULO

Academia "RAMOS,"

CARRETERA DE BARCELONA 56 TARRAGONA

COMPANIA TRANSMEDITERRANEA

Línea de Baleares

Salida semanal los miércoles alas 20 horas de TARRAGONA-PALMA.
Servicio correo y de pasaje, Motonave, Camarotes de lujo.
Servicio para MAHON e IBIZA.
Salida de PALMA para TARRAGONA, martes de cada semana.
LINEA RAPIDA DE PASAJE Y CARGA: ESPAÑA, AFRICA, CANARIAS
Salida quincenal de TARRAGONA para VALENCIA, ALICANTE, CARTAGENA, ALMERIA MALAGA, CEUTA, CADIZ, LA PALMA, TENERIFE, LAS PALMAS.

Para informes los consignatarios:

Hijos de J. Vilá y Granada

TELEFONO 11 C. JAIME I

Dirección } telefónica } VILAGRANADA
                  } telegráfica }

Sección marítima

MOVIMIENTO DEL PUERTO

Entradas

Vapor español "Ciudad de Tarragona", procedente de Palma, con carga general.
 Vapor español "Cabo Creux", de Alicante, con carga general.
 Vapor alemán "Palermo", procedente de Nápoles, con carga general.
 Vapor noruego "Cypria", procedente de Marsella, con carga general.

Salidas

Vapor español "Ciudad de Tarragona", con carga general para Palma.
 Vapor español "Cabo Creux", con carga general para Barcelona.
 Vapor alemán "Palermo", con carga general para Gandía.

Buques que quedan en puerto

Vapor español "Conde de Zubiria", descargando carbón.
 Vapor alemán "Cordelia", descargando carbón.
 Vapor norteamericano "Sapiner", descargando abonos.
 Laud español "María Luisa", descargando sal.
 Pallebot español "María del Pilar", cargando.
 Vapor noruego "Cypria", descargando.

Amarrados

Vapor español "Andalucía".
 Vapor español "Cabo Cullera".
 Vapor español "Antonio de Santustegui", en desguace.

Buques que tienen pedido atraque

Vapor español "Marqués de Chávarri".
 Vapor italiano "Fanny Brunner".
 Vapor español Ciutat de Tarragona".
 Vapor yugoeslavo "Avala".
 Vapor alemán "Hestia".
 Vapor español "Sil".
 Vapor holandés "Berenice".

SERVICIO METEOROLOGICO DE MADRID

Bajas presiones sobre Islandia, mar del Norte, Sur de Alemania, entre Baleares y Sicilia; altas al Norte Azores; probable en todo el litoral, cielo muy nuboso y algunos aguaceros y chubascos; vientos de dirección variable.

BOLSA DE TRABAJO

(SECCION DE MUJERES)

Se ofrece costurera de ropa de color, para trabajar a domicilio o en su casa.
 Mujer soía desea portería o cuidar enfermo o señora sola.
 Se necesita niñera de 16 o 18 años.
 Despacho: Armañá, 11, 2.º—Horas de oficina, de 6 a 7 y media.

Conferencias telegráficas

ESTA TARDE SE HA PRESENTADO A LA CAMARA EL NUEVO GOBIERNO

LA DECLARACION MINISTERIAL

Madrid, 2. — A las cuatro y media comienza la sesión de la Cámara, bajo la presidencia del señor Alba.

En el banco azul se halla todo el Gobierno. En escaños y tribunas la animación es extraordinaria.

El señor Lerroux toma asiento en el segundo escaño, detrás del banco azul, entre don Sigrifido Blasco y el señor Moraita. El señor Martínez Barrio se sienta en la cabecera del tercer escaño.

Comienza la sesión dándose cuenta de las comunicaciones de dimisión del anterior Gobierno y nombramiento del actual.

Se concede la palabra al jefe del Gobierno.

El jefe del Gobierno dice: No pretendo ocultar la emoción que siento en estos momentos. Lo único que haré es procurar superarla. El Presidente de la República me confirió el honroso encargo de formar Gobierno, de amplia base republicana. El resultado de mis esfuerzos no ha podido llegar a más. Este Gobierno se diferencia del anterior escasamente, aunque mucho en capacidad su jefe con el anterior. Nos sometemos a vuestra benevolencia. Si obtenemos voto de confianza, lo traduciremos en un galardón; si no es así, acataremos vuestro designio sin mostrar la menor contumacia.

No soy amigo — agrega — de exponer programa de promesas y a veces no se logra por la propia voluntad de quienes las hacen. Además, me bastaría con reproducir la declaración ministerial formulada el 19 de diciembre por el jefe de aquel Gobierno, señor Lerroux.

No he de trazar normas de conducta; pondremos voluntad y sentido de responsabilidad. No me siento envejecido; tan sencillo como fui seguiré siendo. Rindo culto a la memoria de Blasco Ibáñez, Costa y Pi y Margall. Eengo el sentido de la moderación. Nuestro programa puede sintetizarse en estas tres palabras: Justicia, Laboriosidad y Línea recta de conducta inquebrantable. No tengo enemigos conocidos. Si tenemos concepto de la dignidad para conservar el poder en nuestras manos, limpias y prudentes, y cuando sea preciso en defensa de la República y del orden social.

Todo ello se resume en el cumplimiento del deber; cumplirlo es sencillo; lo difícil es cumplir el deber que corresponde a cada día.

HABLA EL SEÑOR LERROUX

El señor Lerroux se levanta indicando al señor Goicoechea que

hable primero, si así lo desea. (El señor Goicoechea le cede la palabra).

El señor Lerroux dice: No me levanto presuroso a producir efecto político, sino a cumplir un deber. En muchas ocasiones, el sentido de la emoción acompaña al orador; en ésta, mi emoción es profunda, no superficial, pero a pesar de ello me siento dueño de mis nervios y de mi responsabilidad.

No sé si es el momento oportuno por temor a la crítica de quienes no ahondan las cuestiones crearán que mi deber es ausentarme. No por temor a la crítica de quienes califican esos medios de táctica como fuga, sino para evitar que mi silencio se interpretara a capricho de unos y otros, me decidí a hablar.

Repito que, sin afán de producir efectos, sino para decir sóbriamente la génesis de la crisis, el proceso que ha precedido al momento de la crisis y cuál ha sido mi conducta en ellos.

No es mera obligación protocolaria el decir que asumo toda la responsabilidad, y no sería justo, y sobre todo, no demostraría amor a la Patria y a la República quienes supongan otra responsabilidad que la del Gobierno, y, resumiendo la de éste, la de quien la presidia. Todos sabían la forma en que el Gobierno se había constituido con carácter minoritario, todos sabían también, y habían contraído el compromiso de llevar a efecto el programa ministerial. Nada más difícil que hacer camino como yo lo hice para conseguir este fin. Se ha dicho que procuré restablecer la paz espiritual; en parte lo conseguí. Yo tuve la fortuna de realizar la parte mayor del programa y en condiciones difíciles por la natural oposición parlamentaria. Gobernar en las condiciones en que yo goberné todos saben que no es imponer el propio criterio. Un gobierno minoritario ha de llegar al límite de las concesiones sin dejación del propio ideal.

—Esto — dice — creo haberlo conseguido. Yo tuve la fortuna de conseguir que se aprobara el llamado aumento de haberes del Clero. Por unos millones en el presupuesto a extinguir hemos conseguido que antes del Concordato, la separación de la Iglesia y el Estado haya recibido una sanción y un acatamiento de la Iglesia misma.

Me interesa señalar que esto ha sido un éxito del Gobierno que presidió. Si ello contribuirá a pacificar los espíritus, es pronto para saberlo, pero así lo espero.

También, en el asunto de la amnistía cumplimos la que prometimos, no ligeramente ni improvisadamente. Mucho antes que nadie, mi partido habló de esta necesidad, porque sin ello no podía restablecerse la paz espiritual.

Después, fuimos varios los partidos que paseamos esa bandera en las elecciones, y el proyecto lo redactó el último Gobierno, que pasó a Comisión. De su labor no tengo que ocuparme ni quiero ocuparme;

estoy, por decirlo así, que no traigo guión ni documentos. No tengo que traer guión ni documentación alguna; lo único que precisa es decir sinceramente la verdad.

Recuerda que se aprobó el proyecto con el mayor "quorum" registrado en las Cortes de la República. ¿Acertó a hacerlo en forma que no despertara alarma de ninguna especie? Después de lo ocurrido, no puedo menos de reconocer que no. Lo menos que puedo pedir es que se respeten mis maneras de hacer. Yo no he creído que se puedan sumar votos y afectos a la República exigiendo a quienes no son republicanos el que no se les deje ni siquiera en un marco de penumbra o en ésta, para hacer examen de conciencia, reflexionar, meditar y, si lo estiman pertinente, en definitiva, hacer la revolución.

Yo quería que, coincidiendo con el tercer año de la proclamación de la República, se llevara a los hogares la manifestación de este espíritu que los límites de la misma no dieran la sensación a ningún espíritu de rebeldía, que podía entrar impunemente en la fortaleza republicana para después rendirla o venderla.

Y yo digo que nadie puede decir que la amnistía se haya dictado a favor de persona alguna que el día de mañana pueda encontrarse en esa situación. ¡Ah! Pero el derecho a la crítica es libre y el examen de las actitudes, después de la aprobación definitiva y del "quorum" para llevar la ley a la "Gaceta", tuvieron en el espíritu del presidente de la República dudas hato respetables.

El Presidente de la República, en el Consejo de ministros celebrado el lunes de la semana pasada, sometió esas dudas al conocimiento del Gobierno. Desde ese momento, se había roto algo entre el Gobierno y el dispensador de la confianza al Gobierno, y era esa confianza. Pero el asunto tenía todos los caracteres de una dificultad de tal naturaleza que no podía resolverse en una sola reunión. El Presidente estimó necesario celebrar otro Consejo el martes. Había, sí, la coincidencia de que no viviera en alarma el espíritu público, lo que suponía vacilaciones, y estimó el Presidente de la República que debía quedar promulgada la ley de amnistía inmediatamente. Era necesario no acumular combustible en el fuego subvertible del país, que empezaba en algunas provincias, y era mi deber facilitar la promulgación, y en Consejo de ministros reunido en ausencia del Presidente de la República, se resolvió que, en efecto, había de dar facilidades para ello, pero al mismo tiempo el Consejo resolvió que el Gobierno no podía dar conformidad a la manera de la promulgación de la ley, y como todos sabíamos que la sabiduría no residía en nosotros, sino la responsabilidad, convinimos en que el único camino era dar paso a la firma de promulgación y devolver el depósito de confianza que se nos confió.

Y así sucedieron las cosas. Yo procuré que en el primer día de sesión de aquella semana, la representación del partido socialista supiese que en el caso de autorizarle la presidencia para hacerme determinadas preguntas, el Gobierno no estaba dispuesto a contestarlas, y no por desconsideración sino por altísimas consideraciones, pues con fiaba en que pasados estos días de reflexión, habría tiempo para que, en interés de la Patria y de la República, se dejaran aparte las pasiones políticas y se diera margen a respetar aquellas jerarquías que deben estar en el lugar más alto, con todos los respetos y consideraciones.

Venia — dice — dedicado con todo entusiasmo a que la República tuviese el camino adecuado. No hemos tenido la menor elaudicación. Lo que quería era poder brindar al Presidente de la República adhesiones valiosas de elementos que han ido poco a poco reconociendo el régimen. A ellos había que hacerles reconocer la República, no a mí que la siento desde siempre en el fondo del alma, no como muchos que se llaman republicanos y no la sienten.

Contestando a una interrupción dice que refir con él es muy difícil porque para hacerlo hay que subirse hasta el ara del sacrificio. (Ovación de los radicales y derechas).

Voces: ¡No!, ¡no!
 El señor Rodríguez Pérez: No se puede discutir un mensaje presidencial. (Interrupciones, voces y rumores. Fuertes campanillazos).
 Afirma que no lograrán llevarle a ciertas polémicas.

Agrega que asume toda la responsabilidad, incluso la de que la ley de amnistía no haya satisfecho al presidente de la República. Yo acepto toda la responsabilidad y me someto a la opinión pública incluso para sufrir su desdén.

Termina diciendo que considera porque sus 50 años de lucha y sacrificio son más elocuentes que nada. (Gran ovación de todos los radicales, incluso el señor Martínez Barrio y de todos los bancos de derechas).

(Continúa la sesión.)

¿HAY QUE AMNISTAR AL INHABILITADO

Don Antonio Goicoechea, jefe de Renovación Española, ha dicho que la última crisis ha revestido verdadera y excepcional gravedad, notándose no tanto por lo conseguido sino por lo que se intentó.

"La crisis — añadió — en su normal desarrollo revelaba existencia de una vasta confabulación, cuya finalidad principal es anular los resultados electorales del 19 de noviembre, disolver las Cortes actuales y entregar el poder a los misérricos que lo tuvieron durante el infausto y poco glorioso btenio de 1931-33.

Reflejo claro de esa confabulación eran un documento y un acto que no vaciló en calificar de memorable. La rota puesta como apostilla por la Presidencia a la ley de Amnistía y la eliminación del señor Lerroux, a quien se ha impuesto como consecuencia de la crisis, la misma pena para accesoria impuesta a los sublevados del 10 de agosto, la separación del servicio de la República, y por lo tanto, la inhabilitación política.

SE VENDE

casa situada en la calle Mayor de Torredembarra.
 Informes en esta Administración.

Magatzem - llogar

Carrer Estanislau Figueres, número 32, davant el Convent de la Verlla, molts grans, amb piset-habitació, pou amb aigua abundosa i moto-bomba elèctric, llogater reduït. Raó a la mateixa casa, segon, primera.

ANTON GARCIA

Magatzems de Santiago Vallvé

S. Miquel, 21

Teèfon 558

CARBONS

Els millors per a calefacció

Antracita anglesa COBBLES i GARCOL,

aquesta a 135 ptes. els mil kilos

CARDIFF

Servei a domicili

3 pesetas

Cintas GOLF para toda clase de máquina de escribir; son las mismas de 5 pesetas, que las vendemos a 3 para darlas a conocer. Tampones para máquina YOST, a 12 pesetas. Papel carbón marca GOLF, buen acalidat, a 7 pesetas la caja de 100 hojas. Todo se remite por correo, a reembolso, franco de portes.

1000 MAQUINAS

para escribir, de todas las marcas, nuevas y de ocasión, al contado, plazos y alquiler. Lo sabe todo el mundo: vendemos muchas máquinas porque tenemos mucho donde elegir y las damos muy baratas. Máquinas de ocasión, buenas, a 300 pesetas. Máquinas nuevas, varias marcas, a 500, 600 y 700 pesetas. Además, a nuestros clientes, en todo tiempo, les cambiamos su máquina por otra o se la volvemos a comprar si así lo desean.

Grandes talleres para la reparación de toda clase de máquinas de escribir

ENRIQUE LÓPEZ

PUERTA DEL SOL, 6, MADRID